

Matthew Blake

Crimă la Paris

Traducere din limba engleză și note de
Alunița Voiculescu

Prolog

HOTELUL LUTETIA, PARIS

1945

— Mai e un cadavru, spune unul dintre hamali. Sus, în camera 11.

— Crimă sau cauze naturale? întreabă celălalt oftând.

— Asta-i treaba dumneavoastră, nu a mea. Le-am zis c-o să aruncați o privire.

E sătul de-atâtea crime și cadavre. Războiul s-a terminat, dar moartea își vede în continuare de treabă. Se ridică, iese din birou pe hol. Hotelul Lutetia, giuvaierul de pe Rive Gauche din Paris, este plin. Sunt oameni la intrare, oameni amestecându-se în salonul cel mare al restaurantului, oameni peste tot, pe scara somptuoasă și de-a lungul coridoarelor. Ocupația nu-i acum decât o amintire. Sau un coșmar.

Azi, Parisul e plin de soldați yankei, ofițeri de legătură britanici și luptători din Rezistența Franceză.

Dar nimeni nu-i bagă în seamă. Numai supraviețuitorii din lagăre contează. Toți cei care debarcă în Gare d'Orsay în zdrențe vărgate, cu capetele rase, scheletici, unii abia

răsuflând. Hotelul ăsta mare le este casă temporară fantomelor întoarse în ținuturile viilor.

Ajunge la primul etaj și se îndreaptă spre camera 11. Pe coridor, câțiva oaspeți speră să afle mai multe informații. Moarta e tânără. Ar fi avut toată viața înaintea ei. E cu adevărat tragic, dar așa e aproape totul în acest oraș după război. El se apleacă și își pune degetele pe gâtul ei, în căutarea pulsului.

Femeia e moartă, fără îndoială. Îi verifică numele în registru.

Crucea Roșie nu dorește să existe cadavre înregistrate la hotel, așa că el va declara că a murit în tranzit, una dintre numeroasele persoane care nu au reușit să se întoarcă la Paris.

Iese din camera 11 și coboară pe scara majestuoasă a acestui magnific hotel vechi, trecând pe lângă cel mai recent sosit grup de supraviețuitori ce se îndreaptă spre camerele lor. Pe vremuri, hotelul acesta era unul dintre cele mai celebre din lume. Oaspeții se îmbulzeau la bar, discutau aprins la cină, în restaurant, gălăgioși, trăiau aventuri pasionale în apartamente, se ciorovăiau în hol în timp ce trăgeau din trabucuri. Își amintește magia locului dinainte să înceapă luptele. Parisul a fost mereu orașul luminilor, dar ultimii cinci ani schimbaseră totul. Pentru prea multă vreme, devenise oraș al întunericului.

Se întoarce în biroul lui, completează formularul și-l ștampilează. La prânz, face o plimbare pe jos, pe Rive Gauche, să-și limpezească ideile. Trage din țigară și simte cum îi tremură mâna, lacrimile îi înțepă ochii, tot corpul îi e torturat de senzații presante pe care nu le poate explica.

N-a fost dintotdeauna așa. Ca și în cazul hotelului Lutetia, gloria trecutului pare să fi murit și pentru el. Aici toți sunt supraviețuitori, într-un fel sau altul.

Parisul nu va mai fi niciodată la fel.

Și nici el nu va mai fi.

ZIUA UNU
În prezent

1

OLIVIA

Telefonul sună în cel mai nepotrivit moment posibil.

Îl pregătesc pe TJ pentru școală. Ca de obicei, refuză să-și pună ciorapii pentru că-i dau mâncărimi, apoi refuză să-și încalțe pantofii și e mai bine să nu vorbim acum despre tema lui la geografie; pot doar să sper că aceasta se află în rucsac. Suntem numai noi doi, iar el are suficientă forță, pentru un copil de șase ani, cât să transforme rutina dimineților noastre în ceva ce seamănă cu un meci de wrestling. Uneori îmi doresc să-l fi avut pe The Rock¹ drept partener de viață. Sunt sigură că el ar putea să rezolve în 30 de secunde problema pantofilor. Dar, din păcate, sunt doar eu pe-aici. Mereu mă simt de parc-aș face singură munca a două persoane.

În cele din urmă, îl încolțesc pe TJ pe scară și reușesc să-i pun pantofii, strâng bine ariciul înainte să aibă ocazia să protesteze, apoi îi găsesc tema cu colțurile îndoite aflată periculos de aproape de borcanul de marmeladă de pe masa din bucătărie. A confundat Asia cu Africa și a așezat America de Nord pe conturul Europei. Acum e prea târziu. Doar colțul de sus e lipicios, așa că-l șterg cu degetele și-l bag în rucsac, ajungând, ca de obicei, să car eu nenorocirea aia.

¹ The Rock este numele de ring al lui Dwayne Douglas Johnson, actor american și fost wrestler profesionist care a evoluat în WWE (*N.tr.*).

— Gata, hai, fuguța!

Acum, TJ cântă de unul singur. O versiune denaturată a unui cântec interpretat de Taylor Swift în duet cu Dua Lipa, pe care trebuie să-l fi prins de la radio în mașină, în drum spre școală. Nu-mi amintesc ca mama mea să fi făcut astfel de lucruri. La ora asta a dimineții stătea probabil încă în capot, fumându-și una dintre cele 60 de țigări din ziua respectivă. Era de părere că parentingul tradițional era foarte depășit, o noțiune de modă veche pe care suflete emancipate ca al ei o respingeau, așa că eu a trebuit să mă pregătesc singură pentru școală. Acum mă aflu în propria casă, parte dintr-un duplex, aflată într-o mediocră și cenușie suburbie londoneză — Redbridge, în caz că erați curioși, nici pe departe încântătoare precum Islington, sau la modă precum Camden; nimeni n-a folosit vreodată cuvintele „Redbridge“ și „decor“ în același enunț — și-i țin ușa deschisă băiețelului meu de șase ani, care cântă. Sunt mamă, portar, șofer și, nu în ultimul rând, psihoterapeut și expert în tinere de minte.

Am încuiat ușa. TJ țopăie spre mașină. Radioul pornește imediat cum reușesc, în cele din urmă, să trezesc la viață vechitura noastră de Ford Mondeo. Mă uit la ceas și văd că trebuie să facem în șase minute un drum de zece. Am planificat rutina matinală ca pe un exercițiu militar, deci cum se face că timpul nu ne ajunge niciodată când e zi de școală? Mă trezesc cu mult înainte de ora 7, îngheșuind în zece minute gimnastica de dimineață și o fărâmă de timp pentru sufletul meu. Dar ca să ajungem la poarta școlii la 8:30 trebuie să depun un efort de parc-aș alerga suta de metri în mai puțin de zece secunde. Va fi întotdeauna al naibii de imposibil pentru mine, ceva diabolic precum algebra sau un rizoto realizat perfect.

— Mamiiiiii...

Ăsta-i alt mod de-al lui TJ de a-mi capta atenția. Știe că mă enervează și de-aia continuă s-o facă. L-a învățat de la Kyle, tăticul lui și fostul meu soț, maestru în a rosti numele altora într-un mod deosebit de serios.

Mă pregătesc să-l mustru pe TJ, când se aude telefonul în boxe, amuțind-o pe Sabrina Carpenter care tocmai zbigiera *Please Please Please* la radio. Nu e un număr cunoscut. Nu aștept niciun apel, dar ar putea fi un pacient sau cineva de la spital. Răspund, aruncându-i lui TJ un „șșșș”.

— Alo! Doctor Finn la telefon.

De obicei, acesta este singurul lucru care-l face pe TJ să tacă. Dintotdeauna l-a intrigat această persoană numită „doctor Finn”. Doctor Finn arată și sună ca mami, dar are o voce profesională specifică și nu-l bate întruna la cap să nu atingă suprafețe lipicioase sau să se spele pe mâini. În mintea lui TJ, eu sunt un fel de Pepper Potts al aceluia Iron Man numit doctor Finn, o asistentă personală foarte utilă, care transmite mesaje și se asigură că lucrurile se petrec conform orarului.

— Doamna doctor Olivia Finn de la Secția de Memorie a Spitalului Charing Cross?

— Da. Cine e la telefon?

— Vă sun de la Hotelul Lutetia din Paris.

Asta explică accentul și numărul ciudat. La început cred că e vorba de o glumă, în ciuda tonului vocii. Una dintre plăcerile mele vinovate e să particip la concursuri pentru excursii de câteva zile în Cotswolds sau croaziere de cinci nopți pe Mediterana. Dar nu-mi aduc aminte să fi fost vorba vreodată despre Paris și Hotelul Lutetia. Sunt pe jumătate franțuzoaică prin naștere, dar n-am stat niciodată la Lutetia. Până și debaraua unei camere de la

etajul al cincilea are un tarif cu șase cifre pe noapte și-mi depășește cu mult bugetul. Într-adevăr, am o legătură cu Lutetia, dar e ceva cu totul și cu totul diferit. De fapt, nu eu am o legătură, ci familia mea.

Rotițele creierului încep să mi se învârtă febril. O fi vreunul dintre foștii mei pacienți, care încă mi-a păstrat cartea de vizită? Sau un coleg? Dar a fi psihoterapeut nu e același lucru cu a fi programator în Silicon Valley și nimeni dintre cei cu care lucrez nu are atâția bani ca să stea la cel mai celebru hotel de cinci stele de pe Rive Gauche.

Verific ceasul de bord. Parisul e cu o oră înaintea Londrei. Dacă aș fi fost o mamă pariziană, fiul meu ar întârzia cu siguranță la școală. Pe de altă parte, dacă aș fi fost pariziancă, aș fi avut talia cât o tulpină de țelină și o atitudine încântător de nepăsătoare cu privire la orele de lăsat copiii la școală. Probabil că la ora asta aș fi sorbit deja două espresso și m-aș fi aflat în drum spre întâlnirea cu mai tânărul și pasionalul meu iubit pe nume Gabriel sau Jean-Luc, ceva de genul ăsta. În schimb, eu am doar o programare la 9:30 cu un pacient numit Alan, pentru a discuta despre amintirile lui traumatiche despre lecțiile de înot din școală. Așa e viața mea, pe deplin banală.

— Îmi pare rău, spun eu, dar sunt la Londra și chiar acum mă grăbesc spre școală, cu fiul meu. Ar fi mai bine să vă sun eu mai târziu.

Persoana care m-a apelat tace o clipă.

— Cunoașteți o femeie numită Sophie Leclerc?

Am cunoscut multă lume la viața mea. Rețin numele pacienților doar cât îi tratez. Apoi se transformă în dosare vechi. Am citit odată că mintea omenească poate face față doar unui număr de 150 de relații apropiate. Nu suntem capabili de mai mult de atât. Dar am zile în care mi

se pare că și 50 de relații sunt mai mult decât suficiente pentru mine.

— Nu, răspund eu. Sau cel puțin nu din câte-mi amintesc acum. Știți ce, vă sun eu după...

— *Madame* Leclerc așteaptă în holul nostru, aici, la Lutetia, în Paris. Este profund tulburată și spune că numai dumneavoastră o puteți ajuta.

— Îmi pare rău, dar cred că ați greșit numărul. Eu sunt la Londra, nu la Paris. Și n-am cunoscut niciodată o Sophie Leclerc.

Îi arunc o privire lui TJ. Și-a pierdut orice interes pentru discuția telefonică și pentru doctorul Finn, iar acum se joacă cu brelocul cu sigla echipei Chelsea de la rucsac. Și-a îndesat parțial degetul mare în gaură și e periculos de aproape de partea ascuțită. Aștept să se taie, să apară sângele și lacrimile. Dimineața aceasta se dovedește a fi de coșmar. Și e pe cale să devină oribilă.

— Nu prea știu cum să vă spun asta, zice persoana care m-a sunat. Dar femeia care stă acum la noi în hol... în fine... este...

Sunt pe punctul să închid telefonul și să mă concentrez pe dus copilul la școală.

Însă persoana continuă:

— ...doamna pretinde că este bunica dumneavoastră.

2 OLIVIA

Buni?

Asta explică legătura cu Parisul, cel puțin. Știu că accentul meu englezesc e perfect, dar dețin două pașapoarte. Buni dinspre mamă e cât se poate de franțuzoaică, genul ăla de pariziană cu talia imposibilă și cu atitudinea relaxată în ceea ce privește timpul. Pe când eram adolescentă, obișnuiam să mă uit pe fereastră la ploaia din Londra și să-mi închipui cum ar fi fost să fiu pariziană și să mă plimb pe Rive Gauche. Franțuzoica Olivia ar fi sorbit cafele *au lait* și ar fi discutat despre existențialism în timp ce s-ar fi îndrăgostit, iar seara ar fi pictat acuarele în nuanțe devastatoare. Idealul meu de bărbat francez era mult mai sofisticat decât niște băieți cu aparate dentare plini de coșuri numiți Kev, Mike sau Andy, de la liceul Oaks Park. Fantezia bate cu ochii închiși lecțiile de biologie și orele obligatorii de cor.

— Mi-o puteți descrie pe doamna?

— Subțirică, de înălțime medie, păr cărunt, prins în coadă de cal, un fel de pardesiu în stil japonez. La ultimul punct e posibil să mă înșel.

Oftez. Deci iată. Într-un sfârșit, s-a ajuns și aici. Acesta este telefonul de care orice rudă se teme cel mai tare. E ceva vreme de când Buni nu e prea bine, dar eu n-am vrut să recunosc gradul ei de deteriorare. E deja destul de

dificil să crești un copil de șase ani care suferă de sindromul evitării pantofilor. Dacă mai trebuie să am de-a face și cu cineva de 96 de ani care nu-și mai amintește nimic înseamnă că nu sunt departe de un brusc atac de cord. Mi-ar fi plăcut să am pe cineva prin preajmă să mă ajute. Dar Kyle o are pe Noua Prietenă, iar mama a murit când eu eram adolescentă. Deci totul pică pe umerii mei.

— Pare să fie Buni, spun eu. Dar n-o cheamă Sophie Leclerc.

— Pardon?

— Pe bunica mea nu o cheamă Sophie Leclerc. O cheamă Josephine. Josephine Benoit.

De obicei, n-o spun în felul ăsta. Este singurul meu motiv de laudă. Ceea ce, în secret, ador. E drept că în școală nu era mare chestie, dat fiind că Buni era pictoriță, și nu vreun atacant central la Manchester United sau o semifinalistă la X Factor. Dar există avantaje și în a fi nepoata uneia dintre cele mai bune pictorițe de portrete din lume. La capătul firului s-a lăsat din nou tăcerea, de parcă cel care a sunat se uita dintr-o nouă perspectivă la doamna bătrână și confuză.

— Adică la fel ca pe pictoriță? întreabă el. Persoana care a pictat portretul din holul Lutetiei? Sub care stă doamna acum?

Iată. Cel mai cunoscut portret realizat de bunica mea a constituit piesa centrală de la intrarea în Lutetia încă din anii 1960. A mai pictat și alte portrete, toate în vremea

războiului, dar acesta s-a bucurat de cel mai mare succes. Oaspeții intră pe ușa rotativă și văd imediat unul dintre cele mai cunoscute portrete pariziene de după război. Se află în partea stângă, înainte de a ajunge la recepție, iar turiștii se opresc să facă poze alături de el. Probabil cei mai mulți dintre ei nici nu știu cine l-a pictat sau despre ce e vorba. Dar a devenit o chestie importantă. Recent, a primit chiar o viață nouă pe TikTok. Am încercat odată să-i explic lui Buni ce înseamnă să devii „viral“.

— Da. În fine, de fapt, nu „ca pe“ pictoriță. Ea este pictorița. Și în mod cert o cheamă Josephine și nu Sophie.

— Îmi cer scuze. Mie mi-a spus că o cheamă Sophie. Mi-a dat numărul acesta de telefon și mi-a cerut s-o caut pe doamna doctor Olivia Finn.

— Înțeleg.

Chiar înțeleg. Chiar și persoanele care nu știu nimic despre artă știu un lucru despre Buni, și anume că este o persoană foarte retrasă. Este celebră pentru faptul că nu-și dorește să fie celebră. Timiditatea lui Buni s-a dovedit atuul ei cel mai puternic în vânzarea de tablouri. Numai eu și cu mama am cunoscut-o pe adevărata Buni. Restul lumii a trebuit să bănuiască cine ar putea fi.

— Puteți veni s-o luați pe bunica dumneavoastră?

— După cum v-am spus, sunt la Londra în clipa aceasta, îi răspund eu. Îmi duc băiatul la școală.

— Nu poate sta toată ziua în hol, chiar dacă s-a așezat sub propriul tablou.

Mă simt deodată în modul „doctor Finn“. Unul dintre avantajele muncii mele ca psihoterapeut este că am învățat să fiu foarte atentă la ceea ce spun oamenii. Rememorez exact cuvintele pe care le-a spus bărbatul mai devreme.

„Vă sun de la Hotelul Lutetia din Paris.“

Nu a spus dacă lucrează la hotel sau sună de la recepție. Doar am presupus eu asta.

— Lucrați la Hotelul Lutetia?

— Nu, răspunde individul. Sunt căpitanul Vidal. Lucrez la Direcția Națională a Poliției Judiciare, secția din Paris.

Nu sună prea bine și încep să realizez că treaba poate fi foarte serioasă. Cu siguranță, Buni a început să-și confunde arta cu viața. E ca un copil care s-a dus pentru prima dată să doarmă la un prieten și încearcă să-și găsească drumul spre casă.

— Dar de ce a fost implicată poliția?

— O să vă explic mai târziu.

— Buni are un apartament la vreo zece minute distanță de Lutetia. În fiecare zi la ora 7 dimineața vine persoana care are grijă de ea.

— Sunt sigur că are prieteni în Paris care ar putea veni s-o ia, nu?

„Nu“, îmi vine mie să-i răspund. Persoanele retrase nu au prieteni. Ele au doar rude, iar eu sunt ultima care i-a rămas. Uneori mi-a trecut prin cap să mă mut la Paris, dar lui Buni îi place să fie independentă. Urăște să fie deranjată. Și orice propunere de îngrijire permanentă a avut ca efect doar priviri crunte.

— Toți prietenii ei sunt ori bătrâni, ori morți.

— Ceea ce înseamnă că ați mai rămas doar dumneavoastră.

În adâncul meu, știu că voi sfârși prin a mă duce azi la Paris, să rezolv încurcătura asta. Așa stau mereu lucrurile cu fiicele sau nepoatele și rudele lor mai în vârstă, nu? Îmi închipuisem că, spre vârsta de 40 de ani, îmi voi petrece zilele numai pregătind torturi aniversare și deschizând sticle scumpe de vin, în timp ce mi-aș fi desfătat privirile

cu superba grădină din spatele casei. M-aș fi uitat în jur, la pavajul impecabil, și m-aș fi delectat cu toate acele platururi cu mâncare împreună cu vechi prieteni, precum și cu vecini noi și încântători, adunați cu toții în jurul vetrei din curtea interioară.

— Lăsați-mă să-mi fac un plan. Ar putea cei de la hotel s-o supravegheze până ajung eu acolo?

— Îi întreb.

— Mulțumesc.

Mă uit la ceas și mi-e clar că TJ a întârziat deja la școală. Adunarea de dimineață începe curând și la poartă o să se înființeze unul dintre profesori, cu un clipboard în brațe. Și nu doar că-l sperie pe TJ, dar pe mine mă bagă-n fibrilații când îl văd. Le-aș putea spune că bunica mea cea boemă are demență și că acesta este motivul pentru care am întârziat. Dar nu sunt sigură că m-ar crede.

— Dar ce căuta Buni la hotel? De ce se afla acolo?

— Mă tem că aici lucrurile devin și mai complicate, îmi spune el. Se pare că bunica dumneavoastră dorește să mărturisească o infracțiune.